

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.321/2025/8.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	ügyvédi iroda1 - dr. Boldizsár Balázs ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes Község Polgármesteri Hivatala (alperes címe)
Az alperes képviselője:	ügyvédi iroda2 - dr. Doba Zsolt ügyvéd (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	közszolgálati jogviszony megszüntetéséből származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (18. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 22.K.702.164/2024/17. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 254.000 (kettőszázötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2013. november 1. napjától 2024. október 28. napjáig folyamatosan közszolgálati jogviszonyban állt az alperessel különböző munkakörökben; 2024. július 1. napjától 2024. augusztus 31. napjáig helyettesként látta el a jegyzői feladatokat. Az alperes akkori polgármestere 2024. július 26. napján pályázatot írt ki a jegyzői állásra, melyben rögzítette, hogy a létrejövő közszolgálati jogviszonyban 6 hónap próbaidőt fog meghatározni.

A pályázatot a felperes nyerte el, melyre tekintettel a felek a felperes közszolgálati jogviszonyát 2024. augusztus 29. napján közös megegyezéssel megszüntették azzal, hogy a felperes 2024. szeptember 1. napjától jegyzői pozícióban kerül tovább foglalkoztatásra. Ezt követően 2024. szeptember 1. napjával felperest a polgármester jegyzőnek nevezte ki napi 8 órás, teljes munkaidős jogviszonyba, és a felperes havi illetménye 700.000 forintban került meghatározásra. A jegyzői kinevezésben nem került kikötésre próbaidő, és az sem került rögzítésre, hogy a próbaidő kikötését milyen okból mellőzték. A 2024. évi helyi önkormányzati választásokon megválasztott új polgármester megkeresésére a vármegyei Kormányhivatal jogi állásfoglalást adott 2024. október 17. napján az alperes részére, kifejtve, hogy a próbaidő kötelező alkalmazásával összefüggésben a kivételek nem utalnak a jegyzői kinevezés esetkére, ezért az általános szabályok alapján a jegyzői kinevezésben a próbaidő kikötése kötelező. Ezt követően az új polgármester 2024. október 28. napján a felperes határozatlan idejű közszolgálati jogviszonyát azonnali hatállyal megszüntette a közszolgálati tisztségviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 46. § (1) bekezdésére utalással próbaidő alatt állására hivatkozással, további indokolás nélkül. A 2024. november 6. napjától álláskeresőként nyilvántartásba vett felperes 2025. január 21. napjától foglalkoztatásra irányuló közszolgálati jogviszonyt létesített helységi terület helységi Polgármesteri Hivatalával városüzemeltetési munkatárs munkakörre, teljes munkaidős foglalkoztatás és havi 580.000 forint munkabér mellett.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a munkáltató közszolgálati jogviszonyt azonnali hatállyal megszüntető döntését keresettel támadta.

[3] Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy közszolgálati jogviszonyának megszüntetése a joggal való visszaélés tilalmába ütközik, ezért az jogellenes. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Kttv. 193. § (3) és (4) bekezdése alapján 2024. október 29. napjától a jogellenességet megállapító bírósági határozat jogerőre emelkedésének napjáig az elmaradt illetmény megfizetésre havi 782.250 forint illetmény alapulvételével, továbbá kötelezze az alperest végkielégítés címén egy havi illetménynek megfelelő összeg, azaz 782.250 forint, valamint átalánykártérítés címén 12 havi illetményének megfelelő összeg, azaz 9.387.000 forint megfizetésére. Álláspontja szerint az alperesi jogviszonyt megszüntető magatartás azon túl, hogy jogellenes, a joggal való visszaélés tilalmába is ütközik, és az eredeti munkakörbe való visszahelyezését és tovább foglalkoztatását nem kérte. Másodlagos kereseti kérelmében a jogellenes jogviszonyszüntetés következményeként kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg számára átalánykártérítés címén 24 havi illetménynek megfelelő összeget, azaz 18.774.000 forintot a Kttv. 193. § (5) bekezdése alapján. E körben arra hivatkozott, hogy a perbeli jogviszonyt az alperes jogellenesen szüntette meg azonnali hatállyal próbaidőre hivatkozással, mivel nem állt próbaidő hatálya alatt. Állította, hogy esetében a Kttv. 62/A. §-ában írt kivételre tekintettel nem volt kötelező a próbaidő kikötése, miután pedig a próbaidő kikötése jogszerűen mellőzésre került, az sem a felek megállapodása, sem törvényi előírás alapján nem képezte részét a kinevezésnek. Ebből következően az alperes sem volt jogosult próbaidő alatt indokolás nélkül azonnali hatállyal megszüntetni a perbeli jogviszonyát, így az alperesi jogviszonyt megszüntető intézkedés jogellenesnek minősül.

[4] A próbaidővel kapcsolatosan előadta, hogy kifejezetten abban állapodott meg a régi polgármesterrel, hogy a Kttv. 62/A. §-a alapján próbaidő kikötése nélkül hozzák létre az alperessel a jegyzői munkakörre vonatkozó közszolgálati jogviszonyt, figyelemmel arra, hogy a felperes az alperesnél több, mint 10 éve folyamatos köztisztviselői jogviszonyban állt, és a jegyzői feladatokat is ellátta már helyettesítés keretében, így rendelkezik a szükséges szaktudással, tapasztalattal és szakmai gyakorlattal, továbbá munkáját és képességeit a munkáltató is ismeri. Előadta azt is, hogy a közös megegyezéssel jogviszonymegszüntetésről készült okirat mellékletét képezte a próbaidő jegyzői kinevezéséből történő mellőzésének jogalapjaként szolgáló Kttv. rendelkezések felek által aláírt kivonata és hangsúlyozottan utalt arra, hogy magában a kinevezésben sem került sor próbaidő kikötésére.

[5] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte.

[6] Az elsődleges kereseti kérelem körében vitatta azt a felperesi állítást, hogy a perbeli közszolgálati jogviszony megszüntetése megvalósította volna a joggal való visszaélést. Álláspontja szerint a felek között fennálló jogvita a vonatkozó jogszabályhelyek eltérő értelmezésén alapul, és nem áll fenn semmilyen olyan tény, ami a joggal való visszaélés tényállását megállapíthatóvá tenné. Fenntartotta azon jogi álláspontját, miszerint a felperes jegyzői jogviszonyára a Kttv. 46. §-a folytán, a jogszabály kötelező erejénél fogva vonatkozott a jogszabályban előírt minimum próbaidő, és mivel a felperesi jogviszony ezen próbaidő alatt került megszüntetésre, a felperes közszolgálati jogviszonyának megszüntetése nem minősül jogellenesnek. Előadta, hogy a pályázatban előírt 6 hónapos próbaidőre tekintettel az új, jegyzői közszolgálati jogviszony részévé kellett volna válnia a próbaidőnek, és annak tartamát a kinevezési okiratban kifejezetten rögzíteni kellett volna. Utalt rá, hogy a kinevezési okiratban az sem került rögzítésre, hogy milyen okból nem kötnek ki a felek próbaidőt, valamint állította, hogy a felperes által a próbaidő kikötés mellőzésének okával kapcsolatosan előadottakról az új polgármesternek nem volt tudomása, különös tekintettel arra, hogy ezen iratok a felperes személyi anyagában nem voltak fellelhetők, annak tartalmáról az alperes csak a keresetlevél számára történő megküldése alkalmával értesült. Az alperes arra az esetre, ha a bíróság megállapítaná akár az elsődleges, akár a másodlagos kereseti kérelem jogalapjának fennálltát, a kereseti kérelmet összecszerűségében eltúlzottnak találta. Egyben kérte, hogy a bíróság a Kttv. 193. § (3) bekezdés 2. mondatának figyelembevételével mérsékelje a kötelezés összegét és vegye figyelembe azt, hogy a felperes álláskeresési járadékban részesült, majd azt követően elhelyezkedett, így mind az álláskeresési járadék, mind az elhelyezkedéssel összefüggésben megszerzett jövedelemnek a levonását kérte. Utalt arra is, hogy 2024. október 29. napja és 2024. november 5. napja között a felperes nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének, az erre az időszakra számára járó álláskeresési járadékot is kérte levonásba helyezni.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 9.387.000 forint átalánykártérítést, valamint 381.000 forint perköltséget, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

[8] Döntését a Kttv. 10. § (1) és (5) bekezdése, 46. § (1) és (3) bekezdése, 62/A. §-a, 193. § (1) bekezdés a) pontja és (3) – (5) bekezdései rendelkezéseire alapította. Indokolásában rögzítette, hogy elősorban azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes jegyzői kinevezésével összefüggésben próbaidő kikötésre került-e a felek között, illetve, ha nem, akkor jogszabály erejénél fogva vonatkozott/vonatkozhatott-e rá a próbaidő. Álláspontja szerint a Kttv. 46. § (1) bekezdését főszabályként kell értelmezni, mely főszabályhoz képest a Kttv. 62/A. §-a kivételszabályt tartalmaz. A Kttv. 62/A. §-ában felsorolt kivételek közé tartozik azon eset is, amikor a kormányzati szolgálati jogviszony megszűnését vagy megszüntetését követő 30 napon belül a kormánytisztviselő újabb kormányzati szolgálati jogviszonyt létesít. Megállapította, hogy a Kttv. 62/A. §-ban írt feltétel fennállására tekintettel perbeli esetben a kinevezésben főszabályként kötelezően kikötendő próbaidőtől el lehetett tekinteni, mivel a Kttv. szövegéből nem következik az, hogy a próbaidő a felek erre vonatkozó megállapodása nélkül a kinevezés részét képezné. Nem értett egyet az alperes azon álláspontjával, miszerint a Kttv. 46. § (1) bekezdése alapján jogszabályi kötelező előírás folytán a kinevezési okiratban meg nem jelenített próbaidő attól függetlenül fennállt, hogy az a kinevezési okiratban nem került feltüntetésre. Mindezek alapján azt állapította meg, hogy a felek között fennálló jegyzői jogviszonyban nem került kikötésre próbaidő, és próbaidő a törvény erejénél fogva sem állt fenn. Mivel a felperesi jogviszonyt az alperes indokolás nélkül szüntette meg arra való hivatkozással, hogy indokolásra a próbaidőre tekintettel nincs szükség, és a bíróság azt állapította meg a fentiek alapján, hogy a felperes nem állt próbaidő hatálya alatt, a közszolgálati jogviszonyt megszüntető munkáltatói intézkedés ezen indoknál fogva jogellenesnek minősül. A jogellenességre tekintettel a felperes által a joggal való visszaélés körében előadottakat nem vizsgálta, mivel fogalmilag kizárt a joggal való visszaélés abban az esetben, ha az intézkedés már önmagában jogellenes. Rögzítette, hogy a jogviszonyszüntetés jogellenességének jogkövetkezményeként a felperes a Kttv. 193. § (5) bekezdésében írt 2-24 havi átalánykártérítésre jogosult, mely átalánykártérítés összegét mérlegeléssel 12 havi összegben állapította meg.

[9] Figyelembe vette azt, hogy a felperes megszüntetett jegyzői jogviszonya magasabb társadalmi és szakmai megítélésű munkakör, mint a jogviszonyszüntetést követően betöltött városüzemeltetési munkatárs munkakör, a felperes munkabére is jelentősen csökkent (havi 700.000 forintról havi 580.000 forintra, mindezen negatív irányú változások tartósan fennállnak, valamint, hogy alapos indok nélkül történt a jogviszonyszüntetés. Kisebb súllyal vette figyelembe, hogy a felperes rövid ideig töltötte be a jegyzői munkakört, de számba vette azt is, hogy a felek közötti közszolgálati jogviszony 10 éven túl fennállt a Kttv. 62/§ §-a szerint folyamatosan, azt a munkáltató indokolás nélkül és jogellenesen szüntette meg. Szintén figyelembe vette a bíróság az összegszerűség mérlegelése körében, hogy a felperes a jogviszonyszüntetés módja miatt elesett a felmentés esetén számára főszabályként járó végkielégítés és felmentési idő lehetőségétől is, mely két juttatás 3 havi illetményt tett volna ki a perbeli esetben. Arra is tekintettel volt, hogy a felperes több, mint 10 éves közszolgálati jogviszony után számára felróható előzmény nélkül került olyan helyzetbe, hogy állást kellett keresnie hirtelen, és ez – figyelemmel a folyamatban lévő tanulmányaira is – átmeneti és hirtelen nehézségeket okozott számára. Megállapította, hogy a felperes a

jogviszonymegszüntetést követően 3 hónapon belül elhelyezkedett, így a tőle elvárható magatartást tanúsította elhelyezkedése, ellátottsága érdekében, a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett. A Kttv. 193. § (5) bekezdése alapján állapította meg az átalánykártérítés mértékét, különösen figyelembe vette a jogsértésnek és annak következményeinek súlyát, valamint azt, hogy a felperes teljes egészében eleget tett a kárenyhítési kötelezettségének. Mindezek alapján álláspontja, szerint a 2-24 havi mérlegelési sáv körülbelüli középértéke, azaz 12 havi illetmény mértéke az, ami alkalmas a felperest ért kár kompenzálására, az e fölötti rész vonatkozásában pedig elutasította a keresetet.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 109. (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes által átalánykártérítés jogcímén fizetendő összeg 403.500 forintban való megállapítását a Kp. 109. §. (2) bekezdése alapján. Másodfokú perköltségre igényt tartott.

[11] A fellebbezésben megismételte a védiratában már kifejtett jogi érvelést. Álláspontja szerint a pályázatban előírt 6 hónapos próbaidő a felperessel, mint új jegyzővel létrejött jogviszony részévé kellett volna válnia, a próbaidő időtartamát a kinevezési okiratban kifejezetten rögzíteni kellett volna, ezt azonban a felek nem tették meg. Hivatkozott arra, hogy a Kúria Mfv.10251/2017/4. számú precedensképes határozatában kifejtette, hogy kormányzati szolgálati viszonyt csak akként létesíthetnek a felek, ha legalább 3 hónap próbaidőt kötnek ki. Ezen kúriai határozatban foglaltaktól jogkérdés tekintetében azonban az elsőfokú bíróság eltért az ítéletében. Utalt arra, hogy a felperes közszolgálati jogviszonyának azonnali hatályú megszüntetése előtt beszerezte a vármegyei Kormányhivatal száml. számon kiadott jogi véleményét. Kifejtette, hogy a három hónapos próbaidő a törvény kötelező rendelkezéséből adódóan a feleknek az ebben történő külön megállapodása és a kinevezésben történő rögzítése hiányában is a jogviszony elemévé válik és a kinevezést követő három hónapban mindkét fél jogosult a jogviszonyt a Kttv. 60. § (2) bekezdés e) pontja alapján azonnali hatállyal a próbaidő alatt megszüntetni. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor álláspontja szerint a Kttv. 62/A. §-ban írt feltétel fennállására tekintettel nem volt szükség próbaidő kikötésére a felek között létrejött jegyzői jogviszony tekintetében.

[12] A másodlagos fellebbezési kérelem vonatkozásában álláspontja szerint 12 hónapra eső illetmény tekintetében nincs helye az alperes marasztalásának, figyelemmel arra, hogy a felperes kevesebb, mint 2 hónapig töltötte be a vezetői tisztséget. A felperes legfeljebb a jegyzői illetménye és a jelenlegi illetménye közötti különbözet 2 havi összegére, 403.500 forint összegre jogosult. A felperes 2024. november 6. és 2025. január 20. napja között 675.893 forint álláskereső járadékban részesült. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az átalánykártérítés meghatározásakor ezen összeget nem vonta le az általa megítélt kártérítés összegéből, figyelemmel a Kttv. 171. § (1) bekezdésének a) és b) pontjára. Kifejtette továbbá, hogy védiratában hivatkozott arra, hogy a felperes több súlyos szakmai hibát vétett, ezt

azonban az elsőfokú bíróság az eljárás során nem vizsgálta, erre bizonyítást nem folytatott le. Hivatkozott a Kp. 28. § (2) és (3) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369 § (3) bekezdés a), b), c), d), és e) pontjaiban foglaltakra, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság bizonyításának eredménye elsődlegesen a kereset jogalapja, másodlagosan a felperes részére fizetendő átalánykártérítés összege vonatkozásában okszerűtlen. Hivatkozott a Kúria Mfv.10401/2018/4. számú precedensképes határozatára is, mely szerint a bíróságoknak az átalánykártérítés mértéke során valamennyi, az esettel kapcsolatos körülményt értékelniük kellett, kiemelkedő jelentőséggel bírt azonban e körben a munkáltatói jogsértés és annak következményei értékelése.

[13] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, másodfokú perköltségre igényt tartott.

[14] Kiemelte, hogy az alperes fellebbezésében az elsőfokú eljárásban előadott jogi érveit ismétli, nívumot nem adott elő. Álláspontja szerint az alperes nem hivatkozhat a korábbi jogviszony közös megegyezéssel történt megszüntetésére, a jogviszony folyamatosnak tekintendő, mert 30 napon belül megtörtént a jegyzői kinevezés. A pályázati kiírás a próbaidő tekintetében minden lehetséges pályázóra vonatkozott, azonban a felperes jegyzői kinevezése a felperes konkrét folytonos jogviszonyára tekintettel nem kötött ki próbaidőt, ami esetében jogszerű és indokolt volt. A jogkérdésben az alperes által hivatkozott kúriai jogeset irreleváns, a tényállás nem azonos. Az alperes részéről citált kormányhivatali állásfoglalásnak jogi kötőereje nincsen a perbeli ügyben. Az átalánykártérítés megállapítása körében az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelt, minden releváns körülményt értékelt, megfelelt a fellebbezésben felhívott kúriai döntésben foglaltaknak. Az alperesi fellebbezés megalapozatlanul hivatkozik a felperes szakmai hibáira, tekintettel arra, hogy a jogviszony megszüntetésének írásbeli indoka kizárólag a próbaidő volt.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla, az alábbi pontosítással, egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[17] Az ítéltáblának arról kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a jogviszony megszüntetésének jogszerűsége mint jogalap és a jogkövetkezményként megítélt

átalánykártérítés mértéke körében jogszerű döntést hozott-e. A felek által a tényállás nem volt vitatott, közöttük a jogvitát elsősorban az jelentette, hogy az alperesi jogértelmezés szerint a Kttv. 46. § (1) bekezdésére utalással próbaidő alatt állásra hivatkozással a felperes jogviszonyát megszüntethette, ami jogkérdés. E körben az ítéltábla mindenekelőtt arra mutat rá, hogy az elsőfokú bíróság részéről nem volt azonosítható olyan téves jogértelmezés, ami a fellebbezésben foglalt jogi érvelés helytállóságát aláátmasztotta volna.

[18] A fellebbezéssel szemben az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettséget nem sértette meg, mert az elsőfokú ítélet a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltaknak eleget tesz, tartalmazza a döntés annak alapjául szolgáló jogszabályokat és azok értelmezését, annak rövid magyarázatát.

[19] Az elsőfokú bíróság a jogkérdés megítélése során, helytállóan indult ki abból, hogy a tárgyi jogviszony fennállása szempontjából irányadó Kttv. 62/A. §-a szerint, ha a kormánytisztviselő (jelen esetben köztisztviselő) a kormányzati szolgálati jogviszonya megszűnését, vagy megszüntetését követő 30 napon belül újabb kormányzati szolgálati jogviszonyt létesít, kormányzati szolgálati jogviszonyát folyamatosnak kell tekinteni. Előbbi rendelkezés alapján az elsőfokú bíróság okszerűen nem juthatott más következtetésre, hogy a fenti jogkérdés eldöntése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az új polgármester, mint a munkáltatói jogkör gyakorlója tudott-e arról, hogy a kinevezési okiratban miért nem szerepelt a próbaidő, és annak sincs jelentősége, hogy a kormányhivatal milyen jellegű jogi álláspontot foglalt el e körben. Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság jogértelmezését, mely szerint a Kttv. 46. § (1) bekezdését főszabályként kell értelmezni, mely főszabályhoz képest a Kttv. 62/A. §-a kivételszabálya vonatkozik a perbeli esetre, amikor a kormányzati szolgálati jogviszony megszűnését vagy megszüntetését követő 30 napon belül a kormánytisztviselő újabb kormányzati szolgálati jogviszonyt létesít. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt is helytállóan állapította meg, hogy a felek között fennálló jegyzői jogviszonyban nem került kikötésre próbaidő, az a törvény erejénél fogva sem állt fenn, ezért a perbeli közszolgálati jogviszonyt indokolás nélkül megszüntető alperes munkáltatói intézkedés a próbaidőre tekintettel jogellenes, mivel a felperes nem állt próbaidő hatálya alatt.

[20] A jogkövetkezményként alkalmazott átalánykártérítés körében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokolását annyiban pontosítja, hogy utal a Fővárosi Ítéltábla a 3.Kf.700.521/2024/3. számú döntésére, amely szerint tételes és bizonyítás útján megállapítható kárösszeg hiányában az állami munkavállalót kárenyhítési kötelezettség nem terheli, az a jogszabály (helyes) értelmezéséből sem olvasható ki. Az átalánykártérítés a kötbérhez hasonló természetű, mert a kormánytisztviselőnek a kár bekövetkeztét vagy összecszerúságát nem kell bizonyítania. Az átalánykártérítés funkciója külön törvényi rendelkezés hiányában is a reparáció, a prevenció (a jogkövetkezmények körében), és a pönalizáció (a jogértés súlyának értékelése körében). Ez az értelmezés az ítéltábla megítélése szerint a jelen perben is irányadó, tehát az elsőfokú bíróságnak a felperesi kárenyhítést nem kellett figyelembe vennie az átalánykártérítés alkalmazása során, mindez azonban az elsőfokú döntés érdemi jogszerűségét nem érinti. A fentiekből következik az is, hogy a fellebbezésben hivatkozott, a felperes által elszenvedett kár tényleges mértékére tekintettel kért mérséklés jogalapja is hiányzik, mivel az átalánykártérítés összegének megállapítása nem a tételes kárösszeg függvényében történik. Az ítéltábla utal a Kúria

Kf.VII.45.017/2021/4. számú határozatában foglaltakra, mely szerint az átalánykártérítés megfizetésének nem előfeltétele, hogy a köztisztviselőnek ténylegesen kára keletkezzen, ugyanis, ha a munkáltató jogsértő magatartást tanúsított, a köztisztviselőt megilleti a törvény szerinti (2-24 havi) kereten belüli mértékű átalánykártérítés akkor is, ha egyébként a jogellenes megszüntetéssel összefüggésben ténylegesen kára nem keletkezett. Az átalánykártérítés mérséklése körében az ítéltábla rámutat arra is, hogy a Kúria (Kf.VII.45.017/2021/4. Kf.VII.45.098/2022/6.) az átalánykártérítés kapcsán, más közszolgálati jogviszonyokat érintően már kifejtette, hogy az összecszerűség a kártérítés átalány jellegére figyelemmel bizonyítás útján nem állapítható meg, ezért annak összegét az elsőfokú bíróság az eset összes körülményeinek mérlegelésével szabad belátása szerint határozhatja meg. Az alperes fellebbezésében foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság az összecszerűség mérlegelése során helyesen vette figyelembe az alperes által sem vitatott körülményeket. Az átalánykártérítés összegét az eset összes körülményeinek figyelembevételével kell megállapítani; a törvény példalózó felsorolása alapján az eset összes körülménye körében különösen a jogsértés és annak következményei súlyának van jelentősége az összecszerűség megállapítása során. A jogsértés súlyának az értékelése elsősorban a munkáltató jogellenes megszüntetés során tanúsított magatartásának a mérlegelését jelenti. A jogsértés és annak jogkövetkezményei súlyának mérlegelése során az alperes fellebbezésében felhozott érveit az elsőfokú bíróság is figyelembe vette és annak részben alperestől eltérő értékelésének indokait is rögzítette, így különösen, hogy a felperes megszüntetett jogviszonya magasabb társadalmi és szakmai megítélésű munkakör, mint a jogviszony megszüntetést követően betöltött, a felperes munkabére is jelentősen csökkent, a felperes ugyan rövid ideig töltötte be a jegyzői munkakört, jogviszony 10 éven túl fennállt folyamatosan, azt az alperes indoklás nélkül és jogellenesen szüntette meg, valamint, hogy a felperes a jogviszony megszüntetés módja miatt elesett a felmentés esetén számára főszabályként járó végkielégítés és felmentési idő lehetőségétől. Mindezek miatt az elsőfokú bíróság által megállapított 12 havi átalánykártérítést ezért az ítéltábla arányosnak találta, annak megváltoztatására nem látott indokot. Fentiekből következik továbbá, hogy a fellebbezésben előadott érveléssel szemben az elsőfokú ítélet mind a jogalap, mind az alkalmazott jogkövetkezmény tekintetében megfelel a hivatkozott kúriai gyakorlatnak is.

[21] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy az alperes fellebbezésében előadott, a felperes által elkövetett szakmai hibákra való hivatkozását az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálhatta, tekintettel arra, hogy a felülvizsgált munkáltatói intézkedés indokai között ilyen hivatkozás nem szerepelt, ezért azt a másodfokú bíróság sem tudta az értékelés körébe vonni. Rögzíti továbbá az ítéltábla, hogy az alperes fellebbezésében és az elsőfokú eljárás során is hivatkozott, tájékoztató jelleggel kiadott kormányhivatali jogi vélemény az elsőfokú bíróságot jogértelmezése során nem kötötte, ahogy a másodfokú bíróságot sem köti.

[18] A fent kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes jogviszonyát az alperes jogszabálysértő módon szüntette meg, valamint jogszerűen állapította meg az alkalmazandó jogkövetkezményt is, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes

másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdésére, 3. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint (4) bekezdésére figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére tekintettel megfelelőnek ítélte.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[21] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 19.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke

dr. Tóth László s.k.
előadó bíró

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
bíró